

RENÉE OLSTHOORN

Een melodie
voor Melody

Renée Olsthoorn

Een melodie voor Melody

Kort verhaal

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Een melodie voor Melody

Frankrijk, zomer 2020

Lekker luiierend op een chaise longue op het bovendeck van Baptiste Bonnets luxe privéjacht liet singer-songwriter Melody Morel haar lichaam drogen in de warme middagzon na de frisse duik die ze zojuist had genomen in de baai van Nice.

Haar minuscule bikini kleefde aan haar borsten en billen en de straaltjes zeewater die langs haar lichaam liepen, kietelden haar huid. Ze begon al een aardig kleurtje te krijgen. Geen wonder, Baptiste was een typisch avondmens, dus kreeg ze overdag ruim de tijd om van zon en zee te genieten.

Nippend van haar gin-tonic, die Baptistes PA Jean-Christophe haar zojuist had aangereikt, en genietend van het uitzicht op de promenade des Anglais, mijmerde Melody over het grote geluk dat haar was overkomen. Ze kon er nog steeds niet over uit.

Ze verbleef alweer twee weken op het privéjacht van Baptiste en iedere avond repeteerden ze voor het concert dat over twee dagen zou plaatsvinden.

Jazeker, ze werkte samen met Baptiste Bonnet *of all people!* Haar idool, de zanger die ze al jarenlang bewonderde, voor wie ze warme gevoelens koesterde en van wie ze een aantal chansons had gecoverd.

Als iemand haar dit een jaar geleden had voorspeld, zou ze die persoon keihard hebben uitgelachen.

Twee maanden terug had ze van Baptiste persoonlijk een mailtje ontvangen. Een mailtje dat haar een gat in de lucht had doen springen, haar hart sneller had doen kloppen en haar een migraine van pure opwindning had bezorgd. Een droom stond op het punt van uitkomen.

Het jacht deinde zacht op de golfjes die heerlijk rustgevend tegen de romp

klotsten. Ze schoof haar zonnebril op haar hoofd en met gesloten ogen en een glimlach om haar mond hief ze haar gezicht naar de zon.

Twee maanden eerder

‘Het is niet waar! Niet te geloven! Wat super!’ Met bonkend hart las Melody de zojuist ontvangen mail tien, nee, wel twintig keer over. Ze dacht dat ze droomde. Ze liet van stomme verbazing haar laptop bijna van haar schoot glijden.

‘*Maman! Papa!* Kom eens kijken wat ik nou in mijn mailbox vind!’

Haar ouders staakten op slag hun bezigheden en stoven op hun dochter af om kennis te nemen van de inhoud van het mailtje. Beiden met hun leesbril op de neus keken ze mee over de schouder van hun dochter.

‘*Dis donc!*’ zei haar moeder. ‘Een mailtje van Baptiste Bonnet!’

‘*Cool!*’ riep haar vader uit.

‘Gefeliciteerd,’ riepen ze in koor. Haar moeder gaf een klapzoen op haar wang, haar vader kneep haar vriendelijk in de schouder.

‘Dit wordt een doorbraak, *ma chérie,*’ zei haar vader. ‘Ik voel het aan mijn water.’

‘Hoe gaaf is dat! Mijn meisje wordt beroemd!’ Opgetogen klapte haar moeder in haar handen. ‘We hebben het altijd geweten. Onze talentvolle dochter gaat het ver brengen!’

Van pure blijdschap gingen haar ouders daarop walsend door de woonkamer.

Glimlachend keek Melody naar haar ouders, een blik vol genegenheid in haar ogen. De schatten! Altijd even bemoedigend. Zo fijn ook dat ze na haar grote reis meer dan welkom in haar ouderlijk huis was zolang ze nog geen eigen woonruimte had. ‘Loop niet te hard van stapel, *papa,*’ zei ze lachend.

Na haar studie aan de EMA, de École Musicale et Artistique in Parijs, had ze de huur van haar studio opgezegd en een jaar lang over een groot deel van de wereld gezworven met haar onafscheidelijke gitaar en een rugzak